

El sommelier d'Aigües de Manresa

Per evitar que personatges irrelevantes em donin la tabarra i em facin perdre el temps, procuro començar les interaccions posant-los a prova. Davant seu té tres gots plens. Agafa el primer, l'observa a contrallum amb deteniment, ensuma el líquid, gira suaument el vas, hi introdueix la nàpia i aspira. Finalment tasta el líquid mentre posa una cara de sommelier reflexiu que m'obliga a desar la mà a la butxaca per prevenir la plantofada. Repeteix el procediment amb els altres dos gots, però quan degusta l'últim no me'n puc estar i li marco la mà a la cara. M'afirma que aquest darrer contenia orina i dedueix que és la meua. No he aconseguit confondre'l, el *tio* és bo. Assenteixo. Seguidament em diu que en el primer got hi havia aigua Font Jove, i en el segon, aigua de l'aixeta de Manresa. No hi ha dubte, és un sommelier expert. Faig que sí amb el cap i la seva reacció em fa venir saliva. Em demana si seria tan amable d'escopir-li a la cara, de manera literal. Dit i fet! Es ressegueix els morros amb la llengua i, imprudentment, torna a posar la cara de setciències gustatiu sense avisar. Li clavo l'altra mà oberta, demostrant-li un cert respecte per procurar-li la simetria de galtes vermelles. «Escopir no has escopit pas a l'aigua de la séquia», assegura l'home. «És clar que no, per qui m'has pres?», contesto ofès. I afina: «Però pixar sí que t'hi has pixat, eh...». Em deixa sense paraules, feia temps que no coneixia algú amb tant talent.

M'explica que feia massa anys que *suplicava* a Aigües de Manresa perquè buidessin el llac de l'Agulla i fessin les obres pertinents per evitar que l'aigua tingui gust d'algues «i de coses pitjors. Els gustos d'aquell patinet i de la bicicleta que van treure de l'aigua feia anys que es notava, i m'estranya que no hagin trobat els cadàvers, perquè el sabor és inconfusible. Imagina't: vaig descobrir que la meua dona m'havia sigut infidel gràcies a l'aigua de la séquia...». No vull demanar més detalls sobre el tema perquè avui no tinc estómac i sé que hi haurien més pèls que senyals. Diu sentir-se satisfet per l'actuació d'Aigües de Manresa, i també agraït per haver rebut de l'empresa pública una recompensa que li fa especial il·lusió: més de 30 quilos de silurs del llac. Devien sentir-se alleugerits perquè el sommelier cessés les amenaces -segons comenta, de l'estil de les cartes del jubilat a Sánchez. De cop, el sommelier torna a impostar la cara de degustador professional. I aquesta vegada li serveixo l'hòstia amb les dues mans. Finalment em pregunta: «Per cert, has menjat espàrrecs?». Aquest home és déu nostre senyor i el vull d'oncle.

